

Počátek „události“ jako „pravého jsoucna“

U každé události (každého pravého jsoucna) najdeme (nebo aspoň musíme předpokládat) něco jedinečného, čím se liší ode všeho ostatního, dokonce pak ode všech podobných událostí (pravých jsoucen), ať jich je v daném (tj. našem) Vesmíru jakkoli mnoho. Především tedy jde o její (jeho) „místo“ uprostřed ostatních událostí (pravých jsoucen, to znamená jednak její místo v obecném čase a v obecném prostoru (které představují jakési „prostředí“, jež vytvářejí jednotlivé události (jednotlivá pravá jsoucna) jako jakési pole kolem sebe (tím, jak se tato různá jednotlivá pole přes sebe překrývají a navzájem prostupují). Tak, jako žádnou pravou událost (pravé jsoucno) nemůžeme jednoznačně a úplně převést na její okolnosti (ani ji odvodit z jejího prostředí), ale musíme předpokládat něco jí skutečně vlastního, pro ni specifického, od ní v žádném případě neoddělitelného, tak musíme i v rámci takové jednotlivé (a jedinečné) události předpokládat něco pro ni jedinečného, bez čeho by jí nebylo a nemohlo být, bez čeho by se nemohla odehrávat a dít – a to je její nejvlastnější počátek. Tento počátek si žádná událost sama nemůže dát, ale nemůže být následkem ani produktem ničeho jí předcházejícího (pak bychom to totiž vůbec nemohli považovat za skutečný její počátek, neboť jejím počátkem nemůže přece být něco, co není její). Má-li pravá událost (pravé jsoucno) mít opravdu svůj vlastní počátek, musí si jej nějak přivlastnit, a to znamená, že jej jako svůj počátek musí do sebe, do svého dění pojmout. To však není možné jinak, než že jej jako svůj počátek uskuteční, což nemůže udělat, pokud by se ještě nezačala aktivně dít, odehrávat. Není zajisté pochyb o tom, že každá „reálná“ událost (tedy s výjimkou událostí virtuálních, a možná nikoli všech) si musí při svém dění, při svém uskutečňování opravdu osvojovat a přisvojovat leccos z toho, co jejímu dění nebo přinejmenším jejímu počátku, eventuálně počátku každé její příslušné fáze předcházelo; ale aby to mohla udělat, musí „tu“ již být, tj. musí se už dít, odehrávat, a musí tudíž mít svůj „počátek“ (první počátek) již jakoby „za sebou“ (i když si ho nadále nějak podržuje v rámci svého událostního dění jako svou bylost). Nic podobného však nelze předpokládat (a vůbec jako možnost připustit), pokud jde o její skutečný počátek. Tímto jejím skutečným počátkem se rozhodně nemůže stát nic, co už onomu počátku jejího dění nějak předcházelo, tj. co pochází z minulosti. Skutečný, opravdový počátek každé pravé události, každého pravého jsoucna musí „přicházet“ (slovem se nesmíme nechat mást) z budoucnosti, tj. nikoli z okolí či prostředí události (událost, která ještě nestartovala, nemá a nemůže mít žádné své „okolo“!), se světa jsoucen, která tu již jsou. Každá událost může totiž začít jenom tak, že ještě není, že ještě nezačala, a že teprve nyní dochází a dojde k jejímu zahájení. Jedinečnost každé pravé události, každého pravého jsoucna tedy rozhodně mimo jiné spočívá v tomto momentě přechodu události z „ještě ne“, tj. ještě ne-dění, do jejího „už ano“, do jejího dění.

(Písek, 080727-1.)